

Sygn. akt V CSK 359/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa E.L.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej R. w W.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
w dniu 15 marca 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki E.L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 marca 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia, czy przy braku dostępu do określonej powierzchni poddaszowej z innej części budynku mieszkalnego możliwa jest kwalifikacja takiej powierzchni jako części wspólnej, a ponadto, czy w sytuacji dostępu tylko z jednego lokalu mieszkalnego powierzchnia ta stanowi część lokalu mieszkalnego, z którego wyłącznie jest do niej dostęp.

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości, koncentrujące się na rozstrzygnięciu granic prawa własności w ramach lokalowej wspólnoty mieszkaniowej, w tym kwalifikacji określonych powierzchni jako wspólnych albo pomocniczych i kryteriów takiej kwalifikacji, nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Wyartykułowane w uzasadnieniu wniosku kwestie nie mają charakteru abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okolicznościach

sprawy, której dotyczą i są pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżąca, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polemizuje z przez Sąd Apelacyjny oceną faktyczną i prawną, zarzucając, że błędnie on uznał, iż sporna uchwała podjęta na podstawie art. 22 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 1048) nie narusza uprawnień właścicielskich skarżącej do przestrzeni poddaszowej. Naruszenie to polega na uznaniu, że poddasze w klatce schodowej 123 znajdujące się nad lokalem nr 6 nie stanowi własności skarżącej, a jest elementem części wspólnych budynku stanowiącego współwłasność właścicieli nieruchomości lokalowych wyodrębnionych w budynku, co zostało przesądzone w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 stycznia 2018 r. I ACa (...). W istocie skarżąca nie formułuje wątpliwości na tle konkretnych przepisów, a jedynie kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, poczynione przez Sąd Apelacyjny, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie i doktrynie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie od skarżącej na rzecz pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej R. w W. kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych podlega oddaleniu. Pozwana wniosła jedynie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Skutkuje to tym, że koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania za koszty celowej obrony. Wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2020 r., IV CSK 349/19, niepubl.; por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91, BSN 2014, nr 9, s. 9-10, z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 23/13, z dnia 18 grudnia 2012 r., II CSK 397/12, niepubl.).

ke